

MÁRCIUS

Mint madártávlatból a városgazdálkodás felszabdalt, üres szántóföldjei,
vagy a kerekek nyomán porzó, cserzett gáttető, olyan a kezem.
Hosszan figyelem, ahogy a róla lefoszlott rétegek szappanbuborékok közé keveredve
lomhán köröznek a lefolyóban. A kézfertőtlenítő harmatként ül meg a bőröm
repedéseiben, izzanak, levedzenek a sebek,
mint a lecsupaszított akácfák csonkjai. Nem vagyok egyedül,
a súlyos léptek alatt felszisszen a száraz avar, a szél ujja hárfázik az eget karmoló ágakon,
és pendítésére lepattannak az első tavaszi fagyban odaveszett, zsengezőld rügyek.
Nem vagyok egyedül, körülöttem monoton, tartalmatlan fecsegés morajlik,
riadtan menekülnek előle az erdei vadak a húrukba kapó tüskés bozóton át.
Letérek a tanösvényről, medvehagyma és ibolya virágpóra hullik elém,
de illatukat nem érzem a maszk alatt. Az irtás szélén két fa ölelkezik, közöttük kettéválik a föld,
rögök gördülnek a lábam előtt, és a mélységből kiemelkedik a szülői ház, a cseréptetőn portól szürke mohapamacsok,
átvonulok a szobákon, sehol senki, hiába szólomatom őket a nevükön,
nem érkezik válasz. Benyitok az utolsó helyiségbe, a hideg metlakin
ott hever a nagyapám, fején tízforintosnyi sebből vér szivárog, nem tud felállni.
A tisztí főorvos szerint minden érintés halálos lehet.
Nagyapám szemében értetlenség és félelem, hosszan nézem lerongyolódott kezeink, hallgat, leheveredem másfél méterre tőle,

szótlanul fekszünk egymás mellett, a föld önmagába fordul,
elsodorja a házat, fejünk felett kisimul a tisztás, és összekapaszkodnak a fák.

ÁR-APÁLY

fojtó a csend,
lehunyja a szemét,
köré gyűlünk,
figyeljük
a mellkas ár-apályát,
a mutatóujja finoman mozdul,
felsóhajt,

nyugalom

felsőhajt,
mutatóujja finoman mozdul,
a mellkas ár-apályát
figyeljük,
köré gyűlünk,
lehunyja a szemét,
fojtó a csend

FÜSTBE MENT

Búcsúzás: kiszakadás a kilométeres hatósugarú ölelésből.
Hazatérés: feloldódás a megilletődött csendben.
Kettejük között feszül egy jól bejárt szakasz.
Útközben előre elhatározod,
hogyan számunkéred rajta
a be nem vett gyógyszereket,

a lemondott infúziókúrát,
az elmaradt szociális gondozót,
aztán ehelyett
némán frissítéd az emlékezetedbe vésett vonásait,
melljük karistolod a legújabb ráncokat,
arcod a vállgödrébe temeted,
és szótlánul öleled,
amíg ő korhol,
miért nem öltözöl rétegesen.